

[K. Axel Nielsen.]

kan få virkninger for loven om erhvervelse af fast ejendom. Jeg er enig i, at tiden endnu ikke er inde til at tage endelig stilling hertil.

Da loven jo ikke stiller krav om dansk indfødsret som betingelse for erhvervelse af fast ejendom, er den ikke efter sit indhold diskriminerende over for udlændinge, og det er derfor ikke usandsynligt, at loven kan opretholdes i sin nuværende skikkelse, selv om vi kommer med i de seks. Under alle omstændigheder tror jeg det er heldigt, at vi fik loven i 1959, fordi vi, selv om ændringer vil blive krævet, da har en god udgangsposition i forhandlingerne.

Jeg er tilfreds med den oplysning, ministeren giver i fremsættelsen, om, at også loven om erhvervelse af fast ejendom vil blive inddraget under den kommission, som regeringen har besluttet at nedsætte til behandling af problemerne i forbindelse med naturfredningslovgivningen — jeg bør måske sige: den kommission, regeringen allerede har nedsat.

Der er stort set enighed om, at vi må tilstræbe en ordening, der sikrer mod en urimelig spekulation i den for tiden meget store efterspørgsel både fra dansk og fra udenlandsk side efter strandarealer og lignende. Der er også enighed om, at vi bør sikre grænseegnen, så vi ikke oplever store tyske opkøb af dansk ejendom, som vi vel har set det tidligere. I denne forbindelse er der grund til at anerkende, at også det tyske mindretals repræsentant, det ærede medlem hr. Hans Schmidt, har udtalt, at heller ikke det tyske mindretal ønsker store tyske opkøb af dansk ejendom i grænseegnen. Hvordan disse formål skal opnås, skal vi ikke tage stilling til ved dette lovforslags behandling, men vi bør med interesse afvente kommissionens indstilling.

Jeg skal sluttelig udtale, at jeg på mit partis vegne kan anbefale en velvillig behandling af dette lovforslag.

Ib Thyregod: Udgangspunktet for det lovforslag, vi her behandler, er som omtalt ved behandlingen i 1959 bestemmelsen i grundlovens § 44, stk. 2, hvorefter spørgsmålet om udlændinges adgang til at købe fast ejendom her i landet skal nærmere

bestemmes ved lov. Denne bestemmelse i grundlovens § 44, stk. 2, hidrører fra grundlovsrevisionen i 1953, men selve bestemmelsen går tilbage til 1849. I grundloven af 1915 var det § 50, stk. 2. Det er altså en såkaldt løfteparagraf, men der gik 110 år fra grundlovens givelse i 1849, til en lov blev gennemført, den lov, som nu foreligger til behandling eller rettere sagt revision, loven fra 1959. På grundlag af Romtraktaten er spørgsmålet om udlændinges adgang til at erhverve fast ejendom her i landet på ny blevet aktuelt. Det første spørgsmål, man må se på, er naturligvis, om den lov, vi har haft, har virket tilfredsstillende i den periode, vi har haft den, om bestemmelserne i loven har været rimelige, om den praksis, der har været fulgt, har været rigtig, og her er jeg enig med det ærede medlem fra socialdemokratiet, som sagde, at vi må se nærmere på dette spørgsmål i et udvalg.

Jeg vil dog gerne nævne det spørgsmål, at den bestemmelse om lejemål, som findes i loven, og som vi skal se på i udvalget, går ud på, at kun i omgælses tilfælde kan man tilsidesætte lejemål ud fra tilsvarende synspunkter som erhvervelse af fast ejendom. Efter udstykningslovgivningen er det sådan, at lejemål over en ejendom, som ikke er matrikuleret, kun kan indgås for 10 år, men det kan meget vel tænkes med hensyn til en ejendom, som er matrikuleret særskilt, at man her indgår længere lejemål end 10 år. Men spørgsmålet er så: hvor langt skal man gå, for at man kan sige, at lejemålet skal sidestilles med et køb?

Der er også et andet spørgsmål, som jeg synes det var naturligt at se på, nemlig om det ikke ville være naturligt at inddrage Færøerne og Grønland under loven. Ved forhandlingerne om Romtraktaten har vi jo bl. a. også nævnt spørgsmålet om Grønlands stilling, de særlige regler, som skal gælde for Grønland, og det er et spørgsmål, om det ikke vil være naturligt at benytte lejligheden til at udvide loven til at omfatte Færøerne og Grønland.

Den bestemmelse i Romtraktaten, som vedrører spørgsmålet om udlændinges adgang til køb af fast ejendom, er artikel 54, som siger, at det skal gøres muligt for en statsborger i en medlemsstat inden for Romtraktaten at købe og udnytte grundejen-